

Til sidst vil jeg tilføje, at jeg selvfølgelig ligesom alle andre undrer mig over, hvorfor forslaget udelukkende handler om privat ansatte. Og det får mig til at mistænke forslagsstillerne for en skjult dagsorden om støtte til det private erhvervsliv i stedet for at tage udgangspunkt i de ældre ansattes krav til et anstændigt arbejdsliv.

Dette understreger to ting. For det første, at den foreslåede ophævelse af 52-ugers-reglen selvfølgelig må gælde offentligt ansatte på linje med privat ansatte. For det andet, at vi har brug for, at reglerne omkring supplerende dagpenge skrues sammen, så det bliver en ret for de ansatte og ikke en mulighed for, at virksomhederne uden videre kan stikke snabelen ned i statskassen. Og det er en meget vigtig del af det.

Med disse kommentarer vil Enhedslisten gå positivt ind i det videre arbejde med forslaget.

Men jeg vil også sige, at den debat, der hidtil har været, har overset det meget væsentlige faktum, at de mennesker, der er på supplerende dagpenge, jo står til rådighed for arbejdsmarkedet. Så den mulighed for misbrug, som bl.a. lå i hr. Ole Vagn Christensens indgang til debatten, er der jo kun i det omfang, man suspenderer tilrådighedståendes mulighed for supplerende dagpenge, for hvis det nu er sådan, at arbejdsmarkedet tørster efter den fulde ansættelse, så står vedkommende jo til rådighed og skal selvfølgelig tage en fuld ansættelse i stedet for en deltid.

Så problemerne tegner sig ikke sådan, som debatten tidligere har tegnet sig.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Fru Jette Gottlieb ved jo godt, og vi ved, at det i mange situationer – og vi ved jo, hvor mange jobordninger der laves hvert eneste år; det får vi jo redegørelser om, det er mange – er de ældre, der bærer mange af de her ting, uanset hvor gode intentioner man kan have.

Det, der så kan ske efterfølgende, og det er sådan set det, vi frygter, er, at man så bliver ansat på deltid og derefter bliver overladt til at blive forsørget via deltidsordningen. Og det system tror vi ikke på kan hjælpe virksomhederne. Vi tror ikke på, at det kan hjælpe den ældre. Vi tror heller ikke på, at det kan hjælpe det arbejdsmarked, som vi gerne vil have, med den stabilitet, der skal være omkring det.

Derfor mine bemærkninger på den måde, som jeg fik dem sagt. Så jeg mener sådan set, at

der også er belæg for at kunne sige det på den måde.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Det, der er pointen i åremålsbegrænsningen i 52-ugers-reglen, er jo, at man ikke kan misbruge systemet til f.eks. at lave tvungen fordeling og andre ting i lange perioder. Det, der jo er fidusen ved, at man kunne gøre det for den her særlige gruppe mennesker, er selvfølgelig, at det er for at give den enkelte nogle ordentlige vilkår for tilknytning til arbejdsmarkedet, som ellers ikke ville være til stede.

Det er med udgangspunkt i den enkeltes vilkår, at jeg siger, at der er grunde til at støtte et forslag af denne her karakter. Og så pointerer jeg, at det kan ikke misbruges til at lave frivillig deltid, frivillig lukrering på, at man kan gå på nedsat tid og få penge fra staten og alle de dér ting i en situation, hvor der er mangel på arbejdskraft. For man står jo til rådighed, mens man modtager sine supplerende dagpenge.

Derfor kan man ikke bare sige, at det er en måde, folk kan lukrere på systemet på. Det er jo lige præcis fidusen ved, at det er en delvis ophævelse. 52-ugers-reglen er glimrende som generel regel.

Ole M. Nielsen (KRF):

Det er ikke et helt tosset forslag, det her. Det synes jeg bestemt ikke det er, men det har nogle svagheder.

Udgangspunktet er jo, at der er masser af mennesker i den aldersgruppe, som hr. Mogens Andreasen her beskæftiger sig med, de 50-60-årige, som koster rundt i et urimeligt system med uddannelse og aktiviteter, som ikke fører til andet end omkostninger for det offentlige og frustrationer for den enkelte, og det er jo negativt.

Men det har et par fejl. Den ene fejl er den, at det kun omfatter folk, der er ansat på det private arbejdsmarked. Det forstår jeg ikke. Men hvis vi ellers kunne skaffe flertal sammen med hr. Mogens Andreasen, vil jeg tro, at hr. Andreasen vil være med til at ændre det. Ellers er det i hvert fald, fordi der ligger en skjult dagsorden i det, og det tror jeg faktisk ikke der gør. Det kunne vi måske finde ud af.

Men den anden fejl er, at der er en svaghed, som det her forslag i øvrigt har tilfælles med en ordning, som regeringen er vældig glad for, som man ikke har så meget succes med, men det bli-